

וגם הראב"ד הרה"ג ר' יעקב חי זריהן זצ"ל גם הוא נטה ידו ושפך
סוללה על דברי המחבר מסעות ירושלים וז"ל:

ואגב ראיתי בסוף דבריו היוצאים מן הלב בהתמרמרות
גדולה על המוציאים דבה על אחינו הספרדים יצ"ו בטעם
שלא היו הולכים על מצבת הק' אוה"ח משום שהיה
מסתכל במצחם בעוונות שלהם וכו' וכו' ע"ש, **באמת גם**
אנכי עמדתי מרעיד על דנא פתגם שמתכבדים בקלון
חבריהם בשקר ונתנו טעם לפגם בספרדים לגלות על
עצמם שהם חפים מכל פשע, תצילנה אזנים משמוע, ומה
שתלו עצמם במה שכתוב בהק' ספרו "חפץ ה'" שהיה לו
מלחמות ומכאובות וכו' ומאז דנו וחייבו את הזכאי לפי

תאוותם להראות עמם לפני קדושת האדמו"ר שהם הצדיקים, וההיפך, בדותא היא כי מי שיודע את ההיסטוריה שבספרדים ידע כי הר' הקדוש היה לו הצער הגדול בעיר סאלי (מארוקו) מסבות אחרות, הלא ידוע קולות אנשי מארוקו שהיו אוכלים הארבה והוא בספרו "פרי תואר" חשף זרוע קדשו ואסרהו ועשה מופת שמן השמים הסכימו ע"י שתחת שהיה הארבה כמה פעמים משחית יבול ארץ מארוקו, מאותו זמן פסק שגם שעובר אינו מזיק, גם ובענין כשרות הבדיקות בסרכות וכו' ובה היה לו מקום גדול נגד גדולי הדור שהוא ברכות שניו הרים קולו קול עז לאסור איסר וברור שהיו לו מקנאים רבים עד שבעה"ר הושם במאסר ונרדף עד שיצא מארצו ובבואו לעיר ליורנו היו לו מעריצים רבים שהדפיסו את ספרו הק' ונתנו לו חזוק לעשות ישיבה בירושל' לחכמים ואברכים לומדי תורה (וזה לא חדש הוא הרואה במגילת איבה של הג' תיו"ט יראה מה עבר על הגאון האדיר הזה עד שכפסע היה בינו ובין המות והקנאה גרמה לו את זאת שרא להו מארייהו) ובבואו לירושת"ו היה מופרש ומובדל רק על התור' ועה"ע וכמו שכ' תלמידו הק' החיד"א זצ"ל והיתה לו ישיבה בתורה רק עם הספרדים ובעה"ר לא האריכו הימים מיום ב"ש תק"ב עד ט"ו תמוז תק"ג ומתי היתה להם הידיעה הבדויה הלזו כי רק לספרדים היו עוונות

נרשמים על מצחם, ומצחם שלהם היה נקי מכל סיג וחלאה, ואם היה לו הדבר הזה להג' למה לא גלה את זה תלמידו החיד"א ז"ל כמו שגלה שאר צדקותיו וחסידותו וקדושתו הפלא ופלא, וכאשר גלה מהרח"ו על האר"י ז"ל, היה צריך ג"כ תלמידו הבקי בבית גנוזי להודיע זה, הא מלתא בדותא היא אשאל אותם ויגידו על מה הספרדים אינם הולכים לקבר הרמב"ם בעשרים טבת והם בטבריא בהמונים אליו האם גם בזה הרמב"ם היה לו שנאה עמהם בהסתכלות עיונותיהם במצחם, כמה לב אדם יתמרמר על דברים הללו הנקבים הלב לבית חללו וצערי הוא רק על המדפוס דברים הללו, הלא ידוע שאין דרך הספרדים בכלל ללכת אל קברות הצדיקים רק לפרקים העראים זהו טבעם ושרי ליה מאריה של המזכיר שהביא את זה בספר והיה לו לחשוב שלא כל הנחשב נאמר ולא כל הנאמר נכתב, ואין ראיה ממה שהאדמו"ר הק' אמר זה כי רמו אותו בלישנא בישא כאשר נתרמה שאול בחיר ה' בלישנא בישא מדואג ראש הסנהדרין במ"ש רז"ל בסנהדרין ע"פ ראיתי בן לישי כל הפסוק אמרו דואג לשאול בלישנא בישא, והאדמו"ר בקדושתו ותמימותו חשב שמדברים אמת והם דברו כדי להתיפות עצמם בעיני האדמו"ר קדש קדשים ובכן ברי לי שכת"ר יעורר את האדמו"ר האדיר שיחיה בדורנו מטעות המזכיר שאסף אל

הספר דבר בדוי וכו' וכו' הוא יתקן את זה בספריו הק' שידפסו אח"כ להסיר כליל חרפה זו מעל עם התמים והישר אשר הוא מעריך כל קדוש ואצלנו יש ספור נחמד [והוא שהרב אור החיים הק' בהגיעו לטבריה, הלך ע"ג החמור ביחד עם הרב חיים אבולעפייא ז"ל לקבר רבי עקיבא ובהגיעם לציון ר' עקיבא נפלו שניהם מעל החמור וגעו בבכיה, ואמרו או לנו שהגיעו לפה שני משיחים ואין הדור זכאי לכך]. בבואו לטבריא בזמן הרב האדיר הק' ר' חיים אבואלעפייא זצוק"ל המיסד עיה"ק טבריא ת"ו. ובשכר זאת המצוה הקב"ה יגן עליו וימליך טוב על ישראל ותהי לו למחסה בזה ובבא וזכות זקנו הק' שבעלמא דקשוט שישמח בדברי נכדו הק' שיסיר חרפה זו, או שישתור את זה בספרו החדש תעמוד לימינו לנצח, ועינא פקיתא דלא אדמיך ולא נאים תהיה שומרתו ומצילתו מכל מכשול אכ"י ר.

הכותב בחפזון ובצער לב ונפש

ע"ה יעקב חי זריהן ס"ט

רב וראב"ד לעדת הספרדים בעיה"ק טבריא תובב"א